

Fællesbrev no. 26

Fra
Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen
Moravian Church
P. O. Box 37, Sikonge,
Tabora Region, Tanzania

Fællesbrev no. 27

Sikonge, 14. august 2011

Kære Venner !

Mandag morgen 11. juli. Klokken er 7.30, den officielle arbejdstids begyndelse, og af alle hospitalets ansatte er der i alt mødt 4: Hospitalspræsten, en selv, og to andre medarbejdere. En tanke melder sig – sådan helt af sig selv: I sandhed, Bwana, du er tilbage!

Og tilbage *var* vi, fra lørdag aften, i god behold og flere kilo tungere, efter endnu et dejligt hjemmeophold. Endnu en gang er vi blevet mindet om, hvilken stor rigdom vi har i familie og venner.

I marts gjorde vi ophold et par dage i London, og senere blev det et par ture til Varberg og Brügge. De sidste to rejser var med tog; så får man pudset CO₂- og miljøglorien lidt, og det er samtidig en behagelig og afslappende rejseform, hvor man endda i tilgift er herligt fri for at fjerne sko, bælte, jakke, telefon og adskilligt andet inden ombordstigning. Det kan kun anbefales, og det samme kan Brügge, endda på det varmeste.

Det meste af tiden havde vi base i Christiansfeld, i det historiske centrum kun et minuts gang fra kirkesalen, og det var en stor glæde - for første gang siden vi blev optaget for 9 år siden - rigtigt at kunne være en del af menigheden.

Den rene ferie var der dog ikke tale om; blandt andet var fem uger sat af til møderejse. Måske var Lisbeth ikke helt utilfreds med at det i alt ikke blev til så mange møder som forventet, idet hun jo måtte sidde pænt hver gang og høre på de samme historier og morsomheder.

Blandt opholdets mange bemærkelsesværdige oplevelser må jeg nævne mit 40 års studenterjubilæum samt — en balletforestilling! Min første nogensinde, og jeg havde gruet for at skulle sidde i tre timer og kigge på sylfider der trippede rundt i strutskårter, men med Et Folkesagn måtte jeg overgive mig; sikke en oplevelse.

Lisbeth fik opereret sin grå stær - begge øjne på en og samme morgen - så hun bedre kan se mig, og fik ordnet sine tænder (der er mere end to, men så kunne det heller ikke ordnes på een dag) så hun bedre kan smile til mig.

Vores hus stod næsten som vi havde forladt det. "Næsten" dækker især over, at Snoopy var død i mellemtiden, i sit 12. år, og da hun allerede var meget skrøbelig og havde en stor svulst i en dievorte, vidste vi godt, det var et spørgsmål om kort tid.

Frida regerer fortsat med en jernpote, og hendes to hanlige følgesvende retter ind.

På leprosariet stod det ikke helt så godt til, idet der havde været mindst 6 tilfælde af tyveri, indbrud eller forsøg på samme. Det var blandt andet gået ud over mit kontor, hvorfra der var forsvundet og ødelagt forskelligt, samt operationsstuen, hvor der lykkeligvis ikke så ud til at være sket nogen skade.

En nat var der fjernet syv bølgeblikplader fra taget på den store vandtank. Det blev med det samme rapporteret til hospitalets ledelse, og det tog også kun 2 – 3 uger, inden hospitalets tømrer blev sendt ned for at tage nogle andre plader ud af lageret (vi har mange gamle tagplader liggende) og sømme dem på. På trods af denne hurtige reaktion var der desværre

allerede faldet en masse snavs ned i tanken, og folk udefra havde været der med spande og tømt den for vand, så vi nu igen lider under svær vandmangel.

Arbejdet med og for de spedalske var dog fortsat ufortrødent, og Richard og andre havde diagnosticeret ikke færre end 8 nye tilfælde, hvoraf de 3 var fra andre distrikter. Selv diagnosticerede jeg 3 nye i de første 3 uger, alle fra Sikonge distrikt.

Der har igen været flere gange, hvor vi ikke har haft MDT, altså spedalskheds-medicinen. Det er frustrerende for både medarbejdere og patienter, og man risikerer nemt at "tabe" patienterne. Hvis de to gange i træk har brugt en hel dag på at rejse til leprosariet, for blot at få fortalt at der ingen medicin er, kan man ikke fortænke dem i den tredje gang og fremover helt at blive væk. (Beklager, at jeg er så håbløst bagefter, at det end ikke er faldet mig ind at holde patienterne opdateret på Facebook eller simpelthen bare sende dem en mail).

I Fællesbrev 26 berettede Lisbeth om, hvordan folk var glade, fordi regnen var faldet godt og rigeligt. Folk talte oprømte om, hvor godt de skulle spise i år, men som så ofte før svigtede regnen til sidst. Enkelte fik en god høst, de fleste gjorde ikke, og glæden blev til skuffelse, sorg og sult. Det har vi oplevet adskillige gange, og det skærer langt ind i hjertet at se måneders slid med hakken blive til ingenting.

En anden konsekvens af den utilstrækkelige regn er mangel på elektricitet i landet. Der er atter indført rationering, som går særlig hårdt ud over industri og forretningsliv, men som da er umådeligt generende for alle. Her i området har vi strøm 3 aftener om ugen.

Ud over mad og elektricitet er der også mangel på penge. På trods af aftalen har regeringen ikke sendt penge til den daglige drift af hospitalet i næsten et år. Efter deres eget udsagn er pengene brugt på valget sidste år. Situationen er yderst alvorlig, og det er nærmest umuligt at drive hospitalet i den nuværende situation.

Lønnen til alle de fastansatte, der er på regeringens lønningsliste (hvoraf mange er ansat af kirken eller om man vil hospitalet) kommer på øre hver måned, ikke mange dage for sent. Men derudover er der en stor gruppe medarbejdere, som lønnes af hospitalet. De fleste af disse er ikke- eller kortuddannede, blandt andet mange af sygehjælperne, har været "midlertidigt ansatte" på tremåneders kontrakter i årevis, og betales langt under den officielle minimumsløn. Da vi kom tilbage, var hospitalet 5 måneder bagud med lønningerne, og der er ikke udbetalt nogen siden. Det siger sig selv, at det skaber uro og ikke er specielt motiverende.

Den anden af de to ny afdelinger er så godt som færdig, og der er planlagt indvielse af det hele med gæster fra Tyskland (donoren er en tysk bank), Dar es Salaam og Tabora næste måned. Entreprenøren er for tiden ved at forny cementen på den lange udvendige veranda og fortrappen på den første afdeling; den var nemlig allerede gået i stykker, og det hele skal jo gerne se fint ud, så vi kan få en festlig dag.

Til slut en varm tak til alle jer, der var med til at gøre vores hjemmeophold så vellykket. Og tak for jeres fortsatte omsorg, støtte og forbøn (ud over os selv skulle det nok være muligt at finde et og andet i ovenstående, der passende kunne bedes for).

Med hjertelig hilsen,

Lisbeth & Steen

Dette brev er udsendt af Spedalskhedsmissionen, Skibbroen 6, 2 – postboks 13,6200 Aabenraa. Udsendelsen af Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen er sket i samarbejde mellem Spedalskhedsmissionen og Brødremenighedens Danske Mission. Gaver til dette arbejde kan sendes til Spedalskhedsmissionens bankkonto reg.no. 4610 konto 3197904941 eller til BDMs bankkonto: 9743 - 4672 131928